

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8. marca 2016 roku powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (zwana dalej spółką (...)) wystąpiła przeciwko J. G. o zapłatę kwoty 32.400,04 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot:

- 4.834,50 zł od dnia 23. września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.000,00 zł od dnia 23. września 2015 r. do dnia zapłaty,
- 12.543,54 zł od dnia 30. grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 6.150,00 zł od dnia 9. stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- 7.872,00 zł od dnia 15. stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż swoje roszczenie wywodzi z zawartej z pozwanym umowy dealerskiej, na mocy której wystawiła ona faktury VAT. Pozwany, mimo wezwania do zapłaty, nie uregulował należności (pozew, k. 3-5).

W dniu 30. marca 2016 roku, wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 1339/16, k. 53). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 12. maja 2016 r. (k. 58).

W dniu 25. maja 2016 roku pozwany J. G. złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował dochodzone roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Pozwany zakwestionował zamawianie przez niego niektórych towarów objętych fakturami VAT. Pozwany wskazał także, iż towar objęty fakturami VAT załączonymi do pozwu zamawiany był przez pozwanego warunkowo, a jego zakup zależał od tego, czy zostanie on sprzedany przez pozwanego. Podniósł ponadto, iż po stronie pozwanej nie istnieje zobowiązanie w stosunku do powoda w wysokości dochodzonej pozwem, gdyż strona pozwana uregulowała należności wynikające z przedłożonych faktur VAT w terminie. Wskazała także, że termin zapłaty został jej przedłużony przez powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 60-65).

Pismem z dnia 23. sierpnia 2016 r. powód cofnął powództwo o kwotę 32.400,04 zł, wobec uregulowania tej należności przez pozwanego po wniesieniu pozwu, podtrzymując żądanie pozwu w pozostałej części (pismo procesowe, k. 81-82).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (Dostawca) zawarła w dniu 26. lutego 2015 roku z J. G. (Dealer), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Salon (...) w miejscowości C., umowę dealerską nr (...). Przedmiotem zawartej umowy było określenie warunków współpracy stron, związanej ze sprzedażą przez Dostawcę skuterów, quadów i motocykli, w której to Dealer zobowiązał się do zakupu i dalszej sprzedaży kupionych od Dostawcy towarów (§1 umowy). Zgodnie z umową Dostawca określał m.in. rabaty, bonusy, terminy płatności jako warunki handlowe roczne, które można przyznać Dealerowi na dany rok kalendarzowy wskazane w Załączniku nr 1 – Ustalenia Roczne (§4 ust. 1 umowy). Zapłata miała następować na podstawie faktur VAT wystawionych przez Dostawcę (§5 ust. 1 umowy). Strony zastrzegły w §7 ust. 4 umowy, że zmiany i uzupełnienia umowy wymagają dla swej ważności, aneksu w formie pisemnej, pod rygorem nieważności (okoliczności bezsporne, umowa, k. 19-21).

Towar był zamawiany przez Dealera za pośrednictwem poczty elektronicznej lub telefonicznie. Czasami to Dostawca występował do Dealera z propozycją zakupu danego towaru (zeznania świadka D. P., k. 122-123).

Na podstawie zamówienia nr ZS-57/7/15/SP, spółka (...) wystawiła w dniu 24. lipca 2015 r. na rachunek J. G. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.303,77 zł brutto, z terminem płatności do dnia 22. września 2015 r. Towar z powyższej faktury VAT został doręczony Dealerowi w dniu 24. lipca 2015 r. (faktura VAT, k. 33, list przewozowy, k. 39).

Na podstawie zamówienia nr ZS-167/7/15/DH, spółka (...) wystawiła w dniu 24. lipca 2015 r. na rachunek J. G. fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.334,50 zł brutto, z terminem płatności do dnia 22. września 2015 r. Towar z powyższej faktury VAT został doręczony Dealerowi w dniu 24. lipca 2015 r. (faktura VAT, k. 36, list przewozowy, k. 40).

Na podstawie zamówienia nr ZS-561/8/15/DH, spółka (...) wystawiła w dniu 31. sierpnia 2015 r. na rachunek J. G. fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.543,54 zł brutto, z terminem płatności do dnia 29. grudnia 2015 r. Towar z powyższej faktury VAT został doręczony Dealerowi w dniu 3. września 2015 r. (faktura VAT, k. 30, list przewozowy, k. 41).

Na podstawie zamówienia nr ZS-13/9/15/SP, spółka (...) wystawiła w dniu 10. września 2015 r. na rachunek J. G. fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.150,00 zł brutto, z terminem płatności do dnia 8. stycznia 2016 r. Towar z powyższej faktury VAT został doręczony Dealerowi w dniu 11. września 2015 r. (faktura VAT, k. 24, list przewozowy, k. 22).

Na podstawie zamówienia nr ZS-278/9/15/DH, spółka (...) wystawiła w dniu 16. września 2015 r. na rachunek J. G. fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.872,00 zł brutto, z terminem płatności do dnia 14. stycznia 2016 r. Towar z powyższej faktury VAT został doręczony Dealerowi w dniu 18. września 2015 r. (faktura VAT, k. 27, list przewozowy, k. 23).

J. G. zaksięgował powyższe faktury VAT w swych księgach rachunkowych (zestawie nabytych towarów i usług za miesiące lipiec – grudzień 2015, k. 88-101).

Pracownik Dealera – D. P. prowadził negocjacje z pracownikami spółki (...) i M. B. co do odroczenia terminów płatności cen niektórych motocykli oraz możliwości zwrotu niesprzedanych pojazdów. Pracownik spółki (...) poinformowała D. P., iż wszelkie ustalenia dotyczące odroczenia terminu płatności są nieważne, jeżeli nie zostały sporządzone na piśmie (zeznania świadka D. P., k. 122-123).

Pismem z dnia 23. października 2015 r., doręczonym w dniu 29. października 2015 r., spółka (...) wezwała J. G. do zapłaty kwoty 15.369,56 zł tytułem nieuregulowanych należności z faktur VAT, w terminie 5 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 21, potwierdzenie odbioru, k. 44).

Pismem z dnia 3. grudnia 2015 r., doręczonym w dniu 11. grudnia 2015 r., spółka (...) ponownie wezwała J. G. do zapłaty kwoty 15.238,47 zł (wezwanie do zapłaty, k. 45, potwierdzenie odbioru, k. 46).

W dniu 31. grudnia 2015 r. spółka (...) wystawiła potwierdzenie salda, z którego wynikała kwota zadłużenia Dealera w wysokości 41.804,01 zł. J. G. zgłosił niezgodność salda, wskazując, że towar w nim wymieniony nie był zamawiany (potwierdzenie salda, k. 71).

Pismem z dnia 18. stycznia 2016 r. pełnomocnik spółki (...) wezwał J. G. do zapłaty kwoty 37.203,81 zł tytułem nieuregulowanych należności z faktur VAT, w terminie 7 dni od otrzymania pisma (wezwanie do zapłaty, k. 42).

W dniu 11. lutego 2016 r. J. G. dokonał na rachunek spółki (...) wpłaty kwoty 3.303,77 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) (okoliczności bezsporne, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 66).

W dniu 12. lutego 2016 r. spółka (...) wystawiła potwierdzenie salda, z którego wynikała kwota zadłużenia Dealera w wysokości 33.900,04 zł (potwierdzenie salda, k. 38).

W dniu 26. lutego 2016 r. J. G. dokonał na rachunek spółki (...) wpłaty kwoty 1.500,00 zł. Powyższa kwota została zaliczona na poczet faktury VAT nr (...) (okoliczności bezsporne, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 67).

W dniu 10. marca 2016 r. J. G. dokonał na rachunek spółki (...) wpłaty kwoty 5.834,50 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) (okoliczności bezsporne, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 68).

W dniu 4. kwietnia 2016 r. J. G. dokonał na rachunek spółki (...) wpłaty kwoty 14.022,00 zł tytułem zapłaty za faktury VAT nr: FS-19/9/15/SP i FS-39/9/15/SP (okoliczności bezsporne, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 69).

W dniu 11. kwietnia 2016 r. J. G. dokonał na rachunek spółki (...) wpłaty kwoty 12.543,54 zł tytułem zapłaty za fakturę VAT nr (...) (okoliczności bezsporne, potwierdzenie dokonania przelewu, k. 70).

Stan faktyczny opisany powyżej był w większości bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Powołane powyżej odpisy dokumentów prywatnych oraz wydruki, przedłożone przez strony, Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń – w zakresie wskazanym wyżej, przy odpowiednich partiach ustaleń. Wiarygodność dokumentów i wydruków nie była kwestionowana przez strony, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Okoliczności związane z warunkami współpracy stron w zakresie zamawiania i odbioru towarów, a także ustaleń dotyczących terminów płatności, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka D. P., którym Sąd dał wiarę w całości, gdyż były one logiczne, spójne i pozbawione wewnętrznych sprzeczności.

Sąd zważył, co następuje:

Rozważania merytoryczne należy poprzedzić ustaleniem ostatecznego zakresu dochodzonego roszczenia, którego rozmiar wynika ze złożonego przez powoda oświadczenia o częściowym cofnięciu pozwu. Powód w piśmie z dnia 23. sierpnia 2016 roku cofnął powództwo w części, tj. w zakresie należności głównej w wysokości 32.400,04 zł, wobec uregulowania należności przez pozwanego w powyższym zakresie.

Zgodnie z brzmieniem art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. W myśl § 3 powołanego wyżej przepisu, sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W ocenie Sądu, dokonane w niniejszej sprawie cofnięcie pozwu w zakresie dochodzonego w sprawie roszczenia, nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem, ani z zasadami współzycia społecznego. W konsekwencji, dokonana przez powoda czynność dyspozytywna wywołała zamierzony przez nią skutek prawny.

W konsekwencji, Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w części dotyczącej należności głównej w kwocie 32.400,04 zł, a w pozostałym zakresie rozstrzygał sprawę co do meritum.

Przechodząc do analizy merytorycznej rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności należy wskazać, iż powód swoje roszczenie wywodził z zawartej z pozwanym umowy dealerskiej. Umowa dealerska (zwana także umową o dystrybucję towarów) jest umową nienazwaną, tj. nieuregulowaną jako odrębny typ umowy w przepisach kodeksu cywilnego lub innych ustaw. Jej zasadniczą cechą jest nabywanie przez dealera (dystrybutora) określonych rzeczy od producenta (dostawcy) z przeznaczeniem do dalszej ich sprzedaży. Cechą charakterystyczną umowy dystrybucyjnej jest to, że dystrybutor działa we własnym imieniu i na własny rachunek – jest podmiotem niezależnym od dostawcy (producenta), samodzielnie podejmuje decyzje i ponosi ryzyko gospodarcze. Choć umowa dealerska jest umową nieposiadającą swojej regulacji w kodeksie cywilnym, to jednak ze względu na jej specyficzne ukształtowanie między stronami, analogiczne zastosowanie mogą znaleźć przepisy innych umów nazwanych w szczególności regulacje

odnoszące się do umowy sprzedaży. Zgodnie z art. 535 k.c. sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Pozwany w niniejszej sprawie nie kwestionował okoliczności dotyczących zawarcia umowy sprzedaży i obowiązków z niej wynikających. Pozwany natomiast zakwestionował fakt zamawiania niektórych towarów przez pozwanego oraz datę wymagalności dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., to na powódzie spoczywa ciężar wykazania okoliczności wykonania umowy, na podstawie której dochodzi od pozwanego zapłaty, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężarowi na nim obowiązkowi w zakresie żądania zapłaty ceny sprzedaży towaru. Na powódzie spoczywał ciężar wykazania okoliczności zamawiania przez pozwanego towaru i wydania go pozwanemu. Powód na potwierdzenie swych twierdzeń przedstawił faktury VAT wystawione tytułem sprzedaży pozwanemu pojazdów. Dokumenty te jednak mają jedynie charakter pomocniczy. Faktura VAT jako dokument prywatny nie korzysta bowiem z domniemań zawartych w art. 244 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi jedynie dowód na to, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Wskazać jednakże należy, że powód udowadniając istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy nim a pozwanym, nie ograniczył się jedynie do przedłożenia faktur VAT. Powód na potwierdzenie okoliczności wydania towaru pozwanemu przedłożył listy przewozowe. Z treści tych dokumentów wynika, że towar w postaci motocykli, za który powód dochodzi zapłaty na podstawie faktur VAT załączonych do pozwu, został wydany pozwanemu w dniach: 24. lipca 2015 roku, 3. września 2015 roku, 11. września 2015 r. oraz 18. września 2015 roku. Odbiór towarów objętych powyższymi fakturami VAT potwierdziła swym podpisem oraz pieczętką osoba uprawniona do odbioru towarów w imieniu pozwanego. Strona pozwana nie zakwestionowała zarówno samych dokumentów dostawy, jak i umocowania osób, które ten towar odebrały. W związku z czym uznać należy, że powód spełnił swoje świadczenie w postaci wydania towaru pozwanemu. W niniejszej sprawie strona powodowa wprawdzie nie przedłożyła dokumentów dotyczących składanych przez pozwanego zamówień, jednakże jest to okoliczność niewystarczająca dla uznania, iż nie wykazała dochodzonego roszczenia. W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, iż jak wynika z zeznań świadka, niektóre zamówienia były składane przez pozwanego za pośrednictwem poczty elektronicznej, natomiast oferta powoda dotycząca dostarczenia danego towaru w celu jego dalszej sprzedaży była składana telefonicznie i nie były wystawiane żadne potwierdzenia składanego zamówienia. Tym samym strony nie dysponują dokumentacją potwierdzającą składane zamówienia. O tym jednak, że świadczenie powoda w postaci dostawy towarów zostało prawidłowo wykonane świadczy w niniejszej sprawie fakt zaksięgowania przez stronę pozwaną doręczonych jej spornych faktur VAT. Wystawienie faktury, następnie jej przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24. października 2002 roku, I ACA 219/02, OSA 2004 nr 2, poz. 6, str. 18). Pozwana nie podnosiła, aby prowadzone przez nią księgi rachunkowe nie odzwierciedlały rzeczywistych transakcji gospodarczych czy też zostały zaksięgowane omyłkowo. W konsekwencji należało przyjąć domniemanie, że zaksięgowane faktury VAT dokumentują rzeczywiste transakcje gospodarcze. Co więcej strona pozwana w toku postępowania uregulowała wszelkie należności wynikająca z przedłożonych przez powoda faktur VAT. Powyższe wskazuje zatem na prawidłowe wykonanie przez powoda warunków umowy i obowiązków na nim spoczywających w postaci dostawy zamówionego towaru, a zatem zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty ceny wskazanej w fakturach VAT, tj. łącznie 32.400,04 zł.

Wobec cofnięcia przez powoda pozwu w zakresie należności głównej i umorzenia postępowania w sprawie w tej części, pozostało do rozstrzygnięcia żądanie odsetkowe pozwu.

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opisywane uprawnienie wierzyciela powstaje tylko wtedy, gdy dłużnik nie wykona zobowiązania pieniężnego w terminie.

W niniejszej sprawie strona pozwana kwestionowała natomiast okoliczności uregulowania należności wynikających z wystawionych faktury VAT po terminie, wskazując na ustalenia pomiędzy stronami co do odroczenia terminu płatności. W ocenie Sądu, twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo twierdzenie zaś nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie to na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, iż powód odroczył mu terminy płatności wynikające z faktur VAT, będących przedmiotem niniejszego sporu. Pozwany okoliczności takiej nie wykazał natomiast żadnym środkiem dowodowym. Pozwany wprawdzie zgłosił dowód z zeznań świadka na powyższą okoliczność, jednakże dowód ten okazał się niewystarczający dla wykazania powyższych okoliczności. Świadek zeznał, iż podczas rozmów telefonicznych pracownicy powoda – R. G. i M. B. zgadzali się na odroczenie terminów płatności, a nawet odbiór towaru w przypadku, gdy nie zostanie on przez pozwanego sprzedany. Świadek jednakże nie wskazał na jakiegokolwiek definitywne ustalenia, do których rozmowy te mogłyby doprowadzić. Świadek wskazał, iż termin płatności był odraczany przez pracowników powoda do rozpoczęcia sezonu, nie konkretyzując jednak tak ustalonej daty płatności należności wynikających z faktur VAT. Jednocześnie świadek zeznał, iż został on poinformowany przez innego pracownika powoda – A. Z., iż wszelkie ustalenia odnośnie terminu płatności, jeżeli nie zostały zawarte na piśmie, są nieważne. W tym miejscu należy przywołać treść §7 pkt 4 umowy dealerskiej z dnia 26. lutego 2015 roku, który stanowi, że zmiany i uzupełnienia umowy wymagają dla swej ważności, aneksu w formie pisemnej, pod rygorem nieważności. Stosownie do art. 76 k.c. jeżeli strony zastrzegły w umowie, że określona czynność prawna między nimi ma być dokonana w szczególnej formie, czynność ta dochodzi do skutku tylko przy zachowaniu zastrzeżonej formy. Jednakże gdy strony zastrzegły dokonanie czynności w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, nie określając skutków niezachowania tej formy, w razie wątpliwości poczytuje się, że była ona zastrzeżona wyłącznie dla celów dowodowych. Rygor nałożony na strony w umowie oznacza, że niezachowanie tej formy, między innymi w drodze ustnej modyfikacji treści umowy spowoduje nieważność z mocy prawa takiej czynności, czyli stan, iż zmiana umowy nie dojdzie do skutku. Z zawartej umowy wynika, że określenie terminów płatności należy do powoda. Strona powodowa natomiast oznaczała terminy płatności w wystawianych przez nią fakturach VAT. Strona pozwana nie przedłożyła natomiast żadnych dokumentów potwierdzających zmianę zakresu obowiązków, przede wszystkim zmianę terminów płatności. Tym samym brak jest podstaw, aby uznać, iż strony ustaliły, że doszło do jakichkolwiek innych ustaleń w zakresie terminów płatności należnego powodowi wynagrodzenia. W procesie decyzyjnym bowiem Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia wymagalności kwot dochodzonych pozwem, tj. dnia następnego po terminie płatności wskazanym w fakturach VAT do dnia zapłaty poszczególnych kwot, tj. od kwoty 5.834,50 zł od dnia 23. września 2015 r. do dnia 10. marca 2016 r., od kwoty 6.150,00 zł od dnia 9. stycznia 2016 r. do dnia 4. kwietnia 2016 r., od kwoty 7.872,00 zł od dnia 15. stycznia 2016 r. do dnia 4. kwietnia 2016 r. oraz od kwoty 12.543,54 zł od dnia 30. grudnia 2015 r. do dnia 11. kwietnia 2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., uznając powoda za stronę wygrywającą. Sąd uznał, że choć zasadą jest, że w przypadku cofnięcia pozwu to powód, zgodnie z treścią art. 203 § 2 i § 3 k.p.c., jest stroną zobowiązaną do zwrotu kosztów procesu, to jednak dopuszczalne są od niej wyjątki.

Stosownie do stanowiska, jakie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 lutego 2011 r., sygn. akt IV CZ 111/10, które Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w pełni podziela, „obowiązek zwrotu kosztów może wyjątkowo

nie obciążać strony cofającej pozew lecz stronę przeciwną, jeśli wystąpienie z pozwem było niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, a ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności obciąża cofającego pozew”.

Zważywszy na powyższe, należy wskazać, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy w dniu wniesienia pozwu, tj. w dniu 8. marca 2016 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem na rzecz powoda - świadczenia pieniężnego w kwocie 32.400,04 zł. Tymczasem spełnienie części świadczenia na rzecz powoda nastąpiło - jak ustalono w toku postępowania – w dniach 10. marca 2016 roku, 4. kwietnia 2016 roku oraz 11. kwietnia 2016 r., czyli już po wytoczeniu powództwa. Dlatego też trzeba uznać, że wystąpienie przez powoda z powództwem w niniejszej sprawie stanowiło w pełni uzasadnione jej okolicznościami poszukiwanie ochrony prawnej, które było – w momencie wytoczenia powództwa – niezbędne do celowego dochodzenia przez powódkę swoich praw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty, na które składały się: opłata od pozwu w wysokości 1.621,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800,00 zł zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800).

Mając na uwadze wszystkie opisane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu.